

[Knud Kristensen.]

Giv os Magten i Rigsdagen, saa kan Rentesænkningen gennemføres! De fik Magten i Rigsdagen, og vi fik, ikke en Rentesækning, men en Renteforhøjelse. Dermed turde hele denne Agitation være afsløret som det, den er, nemlig det rene og skære Humbug. Jeg tror, man skulde holde op med denne Tale, for der er i Fremtiden ingen, der tror paa den mere. Dertil har Partierne ført den Tale for længe og for tit, og da de saa fik Magten, fik vi det modsatte af det, de havde bebudet os.

Ordføreren (Smørum): Jeg skal ikke forlænge denne Debat ret meget. Lovforslaget var jo Genstand for en ret langvarig og udførlig Forhandling ved første Behandling, og jeg kan ikke indse, at det tjener noget fornuftigt Formaal, at vi, hver Gang et Lovforslag om Landbrugets Forhold er til Behandling, fører vidtløftige Forhandlinger om mangfoldige andre Spørgsmaal, som ikke vedrører det Lovforslag, der foreligger.

Jeg har nogle ganske faa Bemærkninger at gøre, bl. a. en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Duborg, som skyldte mig for, at jeg vendte Forholdene paa Hovedet, da jeg gjorde Rede for Partiernes Stilling i Udvalget til det Lovforslag, der er til Behandling. Jeg tillod mig at sige, at man fra Venstre og Det konservative Folkeparti overhovedet ikke havde ønsket Forhandling om Lovforslagets Bestemmelser om Rentetilskud, og hvis de to Partiers Stilling er en anden end den, jeg her har hævdet, saa maa jeg sige, at deres Repræsentanter baade ved Forhandlingen i Udvalget og her i Salen har forstaaet at skjule deres virkelige Standpunkt godt. Jeg har forstaaet det saaledes, at man fra den Side ikke ønskede at forhandle om Lovforslagets Afsnit om Rentetilskud; det var det, jeg sagde, og ikke noget andet, og hvis det ærede Medlem ikke kan afkræfte dette, vil jeg indtil videre have Lov til at sige, at det er det ærede Medlem, der gør Forsøg paa at vende Forholdene paa Hovedet.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger — og han fik jo Assistance fra det ærede Medlem Hr. Grønning — ønskede ved denne Lejlighed at tale om Landbrugets Ejendomsskatter. De ærede Medlemmer maatte jo meget hellere holde denne Tale f. Eks. ved De samvirkende Sogneraadforeningers Møde; det nytter ikke at holde den Tale for os andre her i Rigsdagen. Enhver, der har det mindste Begreb om Ejendomsskatter

og om, paa hvilken Maade disse Skatter virker tyngende, ved jo, at det er de sognekommunale Ejendomsskatter, der virker tyngende paa Landbruget, men de ved ogsaa — ellers kan jeg oplyse om det —, at det Parti, jeg tilhører, kun har Flertallet i et meget lille Antal Landkommuner; jeg vil antage, at i ca. et halvt Hundrede Kommuner kan vort Parti afgøre, hvor meget af Kommunens samlede Skattebehov der skal udskrives paa Indkomst og hvor meget paa Ejendom. Men i de Landkommuner, hvor de Herrer selv har Flertal og den afgørende Indflydelse paa, hvorledes Skatterne skal lignede, der ønsker man jo ikke at gennemføre Lettelser i Ejendomsskatterne. Det er en Tale, som de ærede Medlemmer har holdt herinde ved mange forskellige Lejligheder, og man skulde altsaa tro, at de maatte mene, at vi lettere lader os paavirke end deres egne Standsfæller. De, som sidder med kommunal Indsigt, ved meget vel, at en Lettelse af Ejendomsskatterne vil betyde en Lettelse for Godejere og Proprietærer, men ikke nogen Lettelse for de mindre Landbrugere, ikke for Husmændene og heller ikke for de mindre Gaardmænd.

Det ærede Medlem Hr. Grønning var inde paa nogle vidtløftige Beregninger om, at hvis man fik nogen Lettelse i Landbrugets Ejendomsskatter, kunde Landbruget aftage saa og saa meget mere Arbejdskraft ude i Bedrifterne, men det ærede Medlem sagde ikke noget om, at han eller hans Parti vilde yde nogen som helst Garanti for, at hvis der blev gennemført en Lettelse i Ejendomsskatterne, saa vilde man aftage denne Merarbejdskraft. Det var i høj Grad paakrævet, at man fik nogen Garanti i den Retning, for dengang man indsamlede Oplysninger om Mangelen paa Arbejdskraft ude i Landbruget, tog jeg mig for inden for det lille Omraade, jeg har med at gøre, at undersøge disse Oplysninger, og jeg rettede Henvendelser til en Del af de Arbejdsgivere, der havde oplyst, at de savnede Arbejdskraft, men det var ikke muligt at faa afsat en eneste af de arbejdsløse, der gik til Kontrol paa Kommunekontoret. Jeg tog mig for i de lokale Blade at indrykke en Annonce, som jeg beder om Tilladelse til at citere, den er ikke saa lang:

„Da mange Arbejdere, hvoraf flere Landarbejdere, for Tiden oppebærer Understøttelse paa Grund af Arbejdsløshed, skal Sogneraadet herved henlede Arbejdsgivernes — navnlig Landbrugernes — Opmærksomhed paa, at Kommune-